У кровавье море сонце ся топило;
Молоденьке дівча золотом ї шило.

Золотом ї шило, мудро забирало,
А личко-лелію сльозами вмивало.

А як ї ушило, к серденьку тулило, —
З буйними вітрами соколом пустило:

"Буйні ви вітрове, буйні, як дунаї,
Занесіть хустину, де серденько знає.

Де серденько знає, де серденько тужить,
Де коханє моє осударю служить.

Осударю служить в уланськім наборі, —
Гоя, золотая, гоя з вітром д горі!

А ти як ся здатне, що голубчик гуде,
Станеш, золотая, — то мій любчик буде.

В него коник карий, зброя, як позлітка, —
Падь му на серденько, як рожева квітка.

А як спить він, може, — прошу не збудити;
А як вбили, — боже! — личенько накрити".